

บทที่ 5

ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์

ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดของปัจจัยเชิงพาณิชย์ โดยการอธิบายทีละเรื่องเพื่อความชัดเจนของข้อมูล ตามลำดับเหมือนในบทที่ 4 โดยจำแนกปัจจัยเชิงพาณิชย์ออกเป็น 2 ส่วน นั่นคือ ส่วนของการเสริมสร้างรายได้ และส่วนของการลดค่าใช้จ่าย โดยในแต่ละส่วนนั้นจะมีรายละเอียดปลีกย่อยของแต่ละปัจจัยที่แตกต่างกันออกไป ดังต่อไปนี้

๑ ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบท : เขาวานให้หนูเป็นสายลับ

จากการสัมภาษณ์คุณภูพิงค์ พังสะอาด หรือ 'พิง ลำพระเพลิง' ถึงปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่เข้ามากระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง เขาวานให้หนูเป็นสายลับ ผู้วิจัยพบข้อมูลดังต่อไปนี้

I. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยเพิ่มกำไร มีดังต่อไปนี้

1. ตลาดผู้ชม ซึ่งต้องอาศัยมุมมองเรื่อง สุนทรียภาพ เข้ามาช่วยทำให้เห็นถึงพลังของกลุ่มผู้ชมที่มีผลกระทบทางอ้อมต่อการเขียนบท และเป็นปัจจัยที่ผู้เขียนบทต้องคำนึงถึงอยู่เสมอ เนื่องจากกลุ่มผู้ชมก็คือแหล่งที่มาสำคัญของรายได้ เมื่อละครสนุก จำนวนผู้ชมสูง สปอนเซอร์ก็ให้การสนับสนุนเยอะ ผู้ผลิตก็มีกำไร

• ผู้เขียนบทถูกกำหนดให้เขียนบทแนว comedy จึงต้องเน้นให้ตัวละครและบทเจรจาตลกๆ เพื่อเป็นสีสันของเรื่อง รวมทั้งการต้องลดบทบาทของตัวละครที่ขัดแย้งกับแนวเรื่องลงไป ดังเช่นตัวละคร 'น้อย' คนทรงจอมพลอลกวงที่ใช้วิธีเฝ้าเรื่องแบบไม่ค่อยฉลาดและโกหกผู้ที่เชื่อถือและศรัทธาให้ต้องเสียเงินทองมาแล้วนับไม่ถ้วน ทำให้เกือบโดนจับได้อยู่หลายครั้ง แต่ในที่สุดก็ยอมกลับตัวเพื่อเอาใจคนที่แอบชอบ หรือ 'อุษา' ช่างเสริมสวยขาเมาท์ประจำซอยที่ชอบนิทานแบบไม่ดูตาม้าตาเรือจนเกือบโดนเจ้าของเรื่องเอาความ เพราะนิทานในระยะเผาะนอนอย่างเมามัน เป็นต้น

“ถ้าเราเห็นว่าตัวละครขาดไปบางส่วน อย่างตัวสีสันก็เพิ่มเข้าไป..ตัวคนทรงเอาท็อป (หมายถึง ดารณีนุช โพธิปิติ - ผู้วิจัย) เราก็คงรู้ว่าตัวคนทรงบ้าได้แน่นอน”

“เค้าให้เน้นไปในทางcomedy เราจึงไม่เน้นเรื่องราวที่พ้อชมชื่นลูกซ๊กเท่าไร.. เพราะไม่อยากให้เนื้อละครโดยรวม มันออกไปทางโศกนาฏกรรม” (ภูพิงค์ พังสะอาด, 15 กรกฎาคม 2545)

• ผู้เขียนบทตัดเนื้อหาบางส่วนที่จะทำให้ตัวละครเอกดูไม่ดีออกไป เพื่อให้ตัวละครเอกดูดีและเป็นฮีโร่ของผู้ชมมากขึ้น รวมไปถึงการทำให้ตัวละครที่ผู้เขียนบทไม่ได้ตัดทิ้ง ดูน่าเชื่อถือและสมเหตุสมผลมากขึ้นด้วย

“ผมว่ามันไม่ใช่ทางละครที่ผมจะเขียนเท่านั้นเอง นางเอก ผมอยากให้เป็นนางเอกในแบบของผม ก็เลยตัดในส่วนั้นทิ้งไป..คือ เค้าอาจจะกะล่อน แต่ไม่ถึงกับหลอกลวงชาวบ้าน เพราะเราถือว่าภาพคนทรงในละครค่อนข้างจะหลอกลวงชาวบ้าน ไม่อยากให้นางเอกเป็นคนหลอกลวงชาวบ้าน ก็เลยตัดทิ้งไป”

“ตัวดาริกา จริงๆแล้วเป็นตัวละครที่ไม่มีความผิดอะไร คืออยู่ดี ๆ สามิไปชอบคนอื่น เป็นเรา เราก็ต้องน้อยใจ..เค้าอิจฉาเพราะว่าสามิไปรักผู้หญิงคนอื่น” (ภูพิงค์ พังสะอาด, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2545)

2. การหาสปอนเซอร์ ในที่นี้ก็คือ วิธีวางสินค้าในละคร ซึ่งยังอยู่ในระดับที่ยังไม่ได้รูล้ำเข้ามาในเขตแดนของการเล่าเรื่อง แต่ก็ปรากฏอยู่อย่างสง่าผ่าเผยและเห็นได้ชัด โดยที่ผู้จัดเป็นคนรับข้อตกลงจากเจ้าของสินค้ามา แล้วให้ผู้กำกับจัดการแทรกลงไปตามสมควร เช่น ในเรื่องนี้ ตัวละครทุกตัวใช้โทรศัพท์ที่อิริคสันเหมือนกันทั้งเรื่อง หรือบางครั้งก็จะเป็นการถ่ายโทรศัพท์มือถือเป็นภาพเปิดฉาก ก่อนที่ตัวละครจะเข้ามารับ เป็นต้น

“ทางผู้จัดจะจัดหาสินค้ามา tie-in เอาสินค้ามาผูกกับเนื้อละครเลย..เค้าเข้ามาเติมในฉากเอง ..เพื่อให้ละครมีผลตอบแทนมาได้สูงขึ้น เกิดละครคนดูน้อย เค้าก็สามารถมีรายได้จากทางสินค้ามา ตราบเท่าที่มันไม่ทำให้เนื้อละครบิดเบี้ยวไป” (ภูพิงค์ พังสะอาด, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2545)

ตารางที่ 5.1 ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบทละครเรื่อง
เขาวานให้หนูเป็นสายลับ

ปัจจัยเชิงพาณิชย์	ส่งผลให้
เพิ่มกำไร	
1. ตลาดผู้ชม	-เพิ่มตัวละครสีสันและเหตุการณ์ตลกๆ เพื่อสร้างความสนุกสนานให้กับผู้ชม และลดเรื่องราวที่ขัดกับแนวเรื่องลงไป -เขียนบทที่ทำให้ภาพลักษณ์ของตัวละครเอกดูดี มีเสน่ห์ เพื่อให้เป็นที่ชื่นชอบของผู้ชมและสร้างความสมเหตุสมผลให้มากขึ้น
2. การหาสปอนเซอร์	-ผู้ผลิตต้องหาทางแทรกสินค้าลงไปในฉากให้แนบเนียนให้ได้

๑ ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบท : มณีนหยาตฟ้า

จากการสัมภาษณ์คุณละลิตา ฉันทศาสตร์โกศล ถึงปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่เข้ามากระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง มณีนหยาตฟ้า ผู้วิจัยพบข้อมูลดังนี้

I. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยเพิ่มกำไร

1. ตลาดผู้ชม

- ต้องเอาใจผู้ชมด้วยการเขียนบทให้นักแสดงนำดูดีและน่ารัก เพื่อให้ผู้ชมรักและชื่นชอบ

“พอรู้ว่าพระเอกเป็นวิลลี่ เราก็มาคิดว่าวิลลี่ทำอะไรจะเท่ หล่อ..วิลลี่เค้า ฮอต เขียนอะไรให้เค้าเล่นได้เยอะที่สุด มีเสน่ห์ที่สุด” (ละลิตา ฉันทศาสตร์โกศล, สัมภาษณ์, 4 กรกฎาคม 2545)

• ปรับเนื้อหาและบุคลิกตัวละครให้เป็นแบบไทยๆ ซึ่งเป็นลักษณะที่ผู้ชมคุ้นเคยเป็นอย่างดี เช่น ให้มีตัวละครที่เป็นแม่บ้านที่ชอบจับกลุ่มนินทา หรือการช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างเพื่อนบ้าน เป็นต้น

“..นั่งคิดเรื่องใหม่ คิดเหตุการณ์ใหม่หมด โดยคงโครงของหนังสือเอาไว้..เขียนการเฝ้าท์ ขึ้นินทา แบบเปิบป๊าบ ลูกทุ่ง บ้านนอก..มีช่างเสริมสวย มีแม่บ้านทหารเรือ” (ละลิตา ฉันทศาสตร์โกศล, สัมภาษณ์, 4 กรกฎาคม 2545)

• ทำให้เรื่องราวมีประเด็นน่าสงสัยด้วยการทำให้คนดูเดาเรื่องผิดว่าตัวละครตัวนั้นตัวนี้อาจเป็นคนร้ายตัวจริง โดยแอบซ่อนตัวคนร้ายด้วยการสร้างลักษณะนิสัยที่อ่อนโยนและแสนดีเคลือบปิดไว้ และสร้างอุปสรรคความรักให้ตัวละครเอกต้องฝ่าฟัน เช่น เพิ่มบทของความเข้าใจผิดกันระหว่างพระเอกนางเอกเข้าไปเยอะๆ เพื่อให้ผู้ชมต้องการติดตามชมความสุขของพระเอกนางเอกในตอนท้ายที่สุด

“ก็ต้องเกลียดกันก่อน..ถ้าเปิดมาพระเอกนางเอกรักกัน มันก็ไม่มีอุปสรรคละครเรื่องไหนที่ไม่มีอุปสรรค มันไม่น่าดู ไม่รู้จะลุ้นอะไร”

“ถ้าเป็นผู้หญิงมันแดงายเกินไป พอแดงายเรื่องมันไปไม่ได้..ต้องทำให้สงสัยคนนั้นก็ไม่ใช่ คนนี้ก็ไม่ใช่ มันจะได้มีอะไรดู”

“เป็นน้ำจิ้มของละครไทย ละครมันย่อมมีนางร้ายมาเป็นอุปสรรคความรักของพระเอกนางเอก ผู้ร้ายไม่เกี่ยวกับความรัก ผู้ร้ายจะมาหมายปองเอาชีวิตกัน มันไม่มีผลต่อความรู้สึกตัวละคร ที่นี้เรื่องรัก ก็ต้องมีมารความรัก นางร้ายเป็นมารความรัก ทำให้เข้าใจผิด ทะเลาะเบาะแว้งกันไปได้ทั้งเรื่อง” (ละลิตา ฉันทศาสตร์โกศล, สัมภาษณ์, 4 กรกฎาคม 2545)

ตารางที่ 5.2 ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง มณีหยาดฟ้า

ปัจจัยเชิงพาณิชย์	ส่งผลให้
เพิ่มกำไร 1. ตลาดผู้ชม	-เขียนบทให้ตัวละครเอกคู่ดี น่ารัก เพื่อให้ผู้ชมรัก และต้องการติดตามชม -เปลี่ยนตัวร้ายของเรื่อง เพื่อให้ผู้ชมเดาเรื่องไม่ถูก และต้องการทราบเรื่องราว และติดตามชมไปจนจบ -ปรับบทและบุคลิกตัวละครให้เข้ากับบริบทแบบไทยๆ

๑) ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบท : หงส์เหนือนังกร

จากการสัมภาษณ์คุณประโยชน์ สุศรีเจริญสุข ถึงปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่เข้ามากระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง หงส์เหนือนังกร ผู้วิจัยพบข้อมูลดังนี้

I. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยเพิ่มกำไร

1. ตลาดผู้ชม

- ผู้เขียนบทได้สร้างพล็อตเรื่องเกี่ยวกับความรักของพระเอกกับนางเอกใส่เพิ่มเข้าไปในบทละคร เพิ่มบทความสัมพันธ์ระหว่างพระเอกนางเอกให้เยอะๆ เนื่องจากเชื่อว่าผู้ชมต้องการชมละครที่มีเรื่องความรักอยู่ด้วยเสมอ มิเช่นนั้นละครจะขายไม่ได้

“ละครถ้าไม่มีรัก มันอยู่ไม่ได้อยู่แล้ว..ถ้าคุณใช้ความรัก ความแค้น ใช้ชีวิตของตัวละคร..คุณก็สามารถทำให้คนดูลุ้นตาม เพราะว่าเป็นตัวละครที่คุณรัก หรือว่าเป็นตัวละครที่ตัวเอกรัก..เรียกว่าให้คนดูสนุกด้วย” (ประโยชน์ สุศรีเจริญสุข, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2545)

- ผู้เขียนบทเปลี่ยนบุคลิกนางเอกให้ดูเป็นเด็กสาวธรรมดา ที่ถูกสถานการณ์บังคับให้ต้องก้าวขึ้นมาเป็นเจ้าแม่ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกรักและสงสารตัวละคร อีกทั้งยังเพิ่มบทให้ตัวละครเอกต้องกระทำสิ่งต่างๆด้วยตัวเองทั้งหมด เพราะบทเด่นควรอยู่ที่ตัวละครเอก ซึ่งเป็นตัวละครที่ดึงดูดกลุ่มผู้ชมได้นั่นเอง

“เราเล่าเส้นทางของเด็กผู้หญิงที่มาเจอกับผู้ชายคนหนึ่ง ต่างคนต่างเสียบ้านของตัวเองไป..จนเค้ามารวมกัน และเกือบจะได้สร้างบ้านหลังใหม่ขึ้นมา แล้วก็ถูกความแค้นทำลาย..มันจะดูน่าสงสารกว่า”

“คนดูเค้าตามตัวละครเอกมากกว่า เพราะในเรื่อง ถ้าเราไม่ให้ตัวละครเอกทำด้วยตัวเอง ไม่สร้างสถานการณ์ให้เค้าทำด้วยตัวเองแล้ว ก็จะกลายเป็นว่าตัวละครตัวนี้พึ่งเค้าอ้อๆ” (ประโยชน์ สุศรีเจริญสุข, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2545)

2. การหาสปอนเซอร์ โดยใช้วิธีเสนอการวางสินค้าในละคร ซึ่งมักเกิดในช่วงของการถ่ายทำ โดยที่ผู้กำกับจะเป็นผู้พิจารณาว่าจากไหน พอที่จะใช้สินค้าชนิดใดแทรกลงไปบ้าง ตัวอย่างเช่น ในฉากที่ไกรสร ลูกน้องคนสนิทของหลิว นั่งรอนายหญิงอยู่ที่ห้องโถง ระหว่างรออยู่นั้นก็ดื่มนมไปด้วย ซึ่งดูแล้วไม่ค่อยเข้ากับคาแรคเตอร์ของตัวละครอย่างมาก ถ้าเป็นน้ำอัดลมก็คงไม่ขัดตาขนาดนี้ หรือ ฉากที่จางเหอปวย ซ้อซาหิววังนกลูกถือศรเข้ามาเยี่ยม หรือ ฉากที่จางเหอบาน้ำก็จะเห็นขวดโคโลญจน์ทรอสวางไว้บนชั้นวางของอย่างโดดเด่นมาก เป็นต้น

“ตอนแรกก็ไม่ได้รู้ตัวหรอกว่าตัวละครของผมต้องไปตีมันม..ตอนแรก ผมอยากเป็นตัวอย่างให้ตัวละครตีเครื่องตีที่ไม่มีแอลกอฮอล์บ้าง แต่ที่นี้ไม่นึกว่าจะล่อเป็นกล่องตราวัวแดง” (ประโยชน์ สุศรีเจริญสุข, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2545)

3. การยึดเรื่องแบบไม่ลงทุนเพิ่ม คือเพิ่มจำนวนตอนการออกอากาศ จาก 18 ตอนไปเป็น 24 ตอน โดยที่ไม่มีการเขียนบทเพิ่มเติมเลย มีเพียงการนำภาพเก่ามาฉายซ้ำเป็นช่วงๆ เช่น ช่วงนี้จะ เป็นภาพที่เกี่ยวกับหลิภวัคจางเหาประกอบเพลง ช่วงถัดไปเป็นภาพเกี่ยวกับตีเหล็กกับหลิภวัคประกอบ เพลง ช่วงถัดไปอีกอาจจะเป็นภาพเกี่ยวกับตีเหล็กกับตีเหล็กประกอบเพลง แล้วก็กลับมาเป็นภาพของ จางเหากับหลิภวัคประกอบเพลง เป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ เป็นต้น ซึ่งทำให้เนื้อเรื่องตอนจบถูกยืดยาวออกไป จนขาดความเข้มข้น เป็นเพียงการซื้อเวลา ดึงความรู้สึกไปเรื่อยๆ แต่ไม่ยอมขมวดแล้วคลี่คลายเสียที่

“เป็นละคร 18 ตอนนะ แต่พอออนแอร์ ออนแอร์เป็น 24 ตอน” (ประโยชน์ สุศรีเจริญสุข, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2545)

II. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในสวนที่ช่วยลดต้นทุน

1. ค่าใช้จ่ายในส่วนของค่าเช่าสถานที่ที่แพงเกินไปสำหรับฉากไม่สำคัญอะไรนัก ส่งผลให้ ผู้เขียนบทต้องปรับลดจินตนาการลงมา โดยพยายามคงเรื่องราวที่ต้องการเล่าไว้ให้ได้

“ตอนเขียนเรื่องนี้ครั้งแรก ผมเป็นมือใหม่ ไม่ทันได้นึกเท่าไร พอเขียน ชักพัก ก็มีคนบอก เช่น บางฉาก action วางฉากไว้ว่าบนรถไปลอยฟ้า คำก็จะสะกิดๆ มา..ถ้าเป็น ฉากสำคัญจริงๆ มีได้นะ แต่ถ้าเป็นฉากพื้นๆ แบบฉากผ่านๆ ต้องดูว่าคุ้มหรือเปล่า” (ประโยชน์ สุศรีเจริญสุข, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2545)

ตารางที่ 5.3 ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง
หงส์เหนือมังกร

ปัจจัยเชิงพาณิชย์	ส่งผลให้
เพิ่มกำไร	
1. ตลาดผู้ชม	-เพิ่มพล็อตเรื่องความรักของพระเอกนางเอกเข้าไป เพราะเชื่อว่าละครขาดเรื่องราวความรักไปก็จะขายไม่ได้ -เปลี่ยนบทให้นางเอกดูน่ารัก น่าสงสาร และเพิ่มบทให้ต้องลงมือฆ่าศัตรูด้วยตัวเอง เนื่องจากผู้ชมต้องการชมบทบาทที่เป็นตัวละครหลักมากกว่า
2. การหาสปอนเซอร์	-ผู้กำกับต้องหาจังหวัดหรือแหล่งสินค้าลงไปในฉาก แม้ว่าบางครั้งอาจจะดูไม่เข้าท่าก็ตามที่
3. การยึดเรื่องแบบไม่ลงทุน	-ฉายภาพเก่าๆ ประกอบเพลง ทำให้ความเข้มข้นของเนื้อเรื่องลดน้อยลงไป
ลดต้นทุน	
1.งบประมาณที่จำกัด	-ปรับเปลี่ยนบทเพื่อลดค่าใช้จ่ายที่เกินความจำเป็น

๑ ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบท : **มัสยา**

จากการสัมภาษณ์คุณภาสุรี สนิทวงศ์ ณ อยุธยา ถึงปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่เข้ามากระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง **มัสยา** ผู้วิจัยพบข้อมูลดังนี้

I. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยเพิ่มกำไร

1. ตลาดผู้ชม

• ต้องปรับเปลี่ยนแก้ไขบทเพื่อให้นักแสดงซึ่งเป็น 'ตัวชาย' ของเรื่องยอมรับที่จะเล่นละครเรื่องนี้ให้ได้ โดยทำการปรับให้มีบทที่เด่นกว่าเดิมและดูดีกว่าเดิมอีกด้วย

“เค้าอยากให้แอนดริวเล่น ทีนี้แอนดริวไม่ยอมเล่น เพราะว่ามันเด่นที่นางเอก ไม่ใช่บทเด่นของผู้ชาย แต่เค้าก็อยากให้แอนดริวเล่นอยู่ดี..แอนดริวเป็นคริสเตียนที่เคร่งศาสนามากๆ เค้ามีความตั้งใจจะไม่ทำตัวเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้กับเด็กๆ ยกตัวอย่างเช่น การกินเหล้า สูบบุหรี่โดยเห็นว่าเป็นความเจ๋ง ซึ่งในหนังสือเก่า มันเป็นอย่างนั้น คือลักษณะเป็นอย่างนั้น เราก็ต้องรักษาลักษณะให้เป็นอย่างนั้น ในที่สุดแล้ว เราก็ตกลงกับแอนดริวว่า ต้องแสดงออกมาให้เห็นว่าเป็นสิ่งไม่ดี เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดผลเสียแก่ชีวิตของลักษณะ..ต้องแก้บทให้ลักษณะเด่นขึ้นมา อย่างที่บอกว่าละครชื่อมัสยา จะเอาลักษณะมาเด่นกว่ามัสยาไม่

ได้ ก็ต่อรอง..ถ้าหากว่าเสมอกันก็พอไหว” (ภาสุรี สนิทวงศ์ ณ อยุธยา, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2545)

• ผู้เขียนบทต้องเขียนบทตามบุคลิกของนักแสดง ซึ่งถูกคัดเลือกมาแล้วว่าขายได้ โดยต้องเขียนบทให้เหมาะเจาะ ให้พีตคาแรคเตอร์กับนักแสดงมากที่สุด แม้ว่านักแสดงจะไม่มีอะไรเหมือนในบทประพันธ์ก็ตาม ตัวอย่างเช่น ในบทของมัธยา ซึ่งรับบทโดยนักแสดงลูกครึ่ง หน้าตาน่ารัก แต่ดูเป็นคนเรียบร้อย ทำให้ผู้เขียนบทต้องลดระดับความชุกชุนของตัวละครลงมา รวมไปถึงเรื่องของรูปร่างหน้าตาที่แตกต่างกับตัวละครโดยสิ้นเชิง ทำให้ต้องปรับให้บทสนทนาไม่ขัดกับภาพของนักแสดง อาทิ เช่น ไม่มีการล้อเลียนเรื่องการเป็นลูกแขก เพราะนักแสดงหน้าตาไม่เหมือนแขก ไม่มีบทสนทนาที่พระเอกใช้เหยียดนางเอกว่า ‘หน้ามอมเป็นแมวคราว หัวยุ่งเป็นลูกตาลี’ เพราะนักแสดงหน้าตาน่ารัก สะอาด สดใส ผมก็ยาวเหยียดตรง เป็นต้น

“มีคนทักว่ามัธยาในหนังสือ น่าหมั่นไส้ เก่งเกินผู้เกินคน และชอบโชว์ออฟอะไรเป็นเลิศกว่าคนอื่นเสมอ..ตั้งใจที่จะเน้นความเป็นมนุษย์ธรรมดาของมัธยามากกว่า ให้คนดูมีความรู้สึกร่วมว่านี่เป็นคนคนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้วิเศษวิโสอะไร เหมือนกับเราคนดูทีวี อยากให้คนดูเกิดความรู้สึกอย่างนี้กับมัธยา คิดว่าถ้าทำอย่างนี้แล้ว มัธยาจะน่ารักมากกว่า เป็นที่รักมากกว่า”

“ขายนางเอก บัวชมพูเค้าน่ารักมาก..ส่วนใหญ่เค้าจะบอกเพื่อที่เราจะได้ทำความเข้าใจกับดารา หมายถึงดูผลงานของเค้า ดูวิธีที่เค้าแสดง ดูลักษณะเฉพาะตัวของเค้า เพื่อที่จะเขียนให้เหมาะสำหรับเค้า..พอที่รู้ว่าเค้าจะเอาคนนี้มาเล่น แม้วว่าเค้าจะไม่เหมือนกับที่คิดเวลาที่อ่านในหนังสือ แต่ที่ก็ปรับไปหาเค้าได้ คือว่าเค้ากำหนดที่ ไม่ใช่ที่กำหนดเค้า” (ภาสุรี สนิทวงศ์ ณ อยุธยา, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2545)

หรือในส่วนของนักแสดงตลกที่กำลังโด่งดังในช่วงเวลานั้น ผู้จัดได้กำหนดให้เข้ามารับบท นายทหารคนสนิทของพระเอก ผู้เขียนบทจึงต้องเขียนบทตามบุคลิกของนักแสดงเป็นหลัก

“เค้าอยากได้คนคนนี้ ตอนนั้นคนคนนี้กำลังฮอต..เค้าสนิทกัน เค้าก็เลย สเปคไว้เลยว่าให้พระเอกมีคนสนิท ในเมื่อคุณหัวเล่น จะต้องให้มันตลก” (ภาสุรี สนิทวงศ์ ณ อยุธยา, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2545)

- ปรับเนื้อหาหรือบุคลิกของตัวละครให้ร่วมสมัยมากขึ้น เช่น เรื่องการล่าสัตว์ที่ในบทประพันธ์กล่าวว่าเป็นเกมกีฬาเพื่อความสนุก มิใช่เพื่อกินเป็นอาหาร หรือลักษณะความเป็นเลิศในทุกๆ ด้านของมัสยาที่ดูล้ำสมัยสำหรับยุคนี้ เป็นต้น

“ในสมัยหนึ่งที่ผู้หญิงถูกกดขี่..การได้เห็นผู้หญิงแบบมัสยากับปริศนา อาจจะเป็นความรู้สึกทดแทนสำหรับผู้หญิงในยุคนั้น แต่ยุคนี้ ไม่ใช่แล้ว ใครจะเชื่อเรื่องอย่างนั้น”

“เรื่องเดิมยังมีทัศนคติ มองป่า มองทรัพยากรธรรมชาติแบบคนโบราณ ซ่า สัตว์ซึ่งมันเขมมาก และมันใช้ไม่ได้เลยสำหรับสมัยนี้ เราก็ต้องเปลี่ยนและแอบใส่ความคิดแบบใหม่ซึ่งเหมาะกับยุคสมัย ซึ่งมันไม่มีอะไรจะให้ซ่าแล้ว” (ภาสุรี สนิทวงศ์ ณ อยุธยา, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2545)

- ต้องเขียนบทให้ตัวละครที่ในบทประพันธ์เป็นตัวละครที่ไม่ชอบนางเอกแต่ไม่เคยเข้ามายุ่งเกี่ยวอะไรด้วย กลายมาเป็นนางร้ายที่คอยหาเรื่องกลั่นแกล้งนางเอก เป็นการสร้างอุปสรรค สร้าง conflict ที่ทำให้ตัวละครเอกต้องแก้ ต้องคลี่คลายปัญหาที่เข้ามานั้นให้ผ่านพ้นไปได้ ซึ่งนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของละครก็ว่าได้ที่จะต้องมีความขัดแย้งต่างๆ เพื่อให้เรื่องสนุก

“เรื่องนี้ถ้าหากดูจากในหนังสือ แทบจะไม่มีตัวผู้ร้ายเลย แล้วไม่มี conflict..มันไม่มีความขัดแย้งซึ่งทำให้เรื่องสนุก” (ภาสุรี สนิทวงศ์ ณ อยุธยา, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2545)

II. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยลดต้นทุน

1. งบประมาณค่าใช้จ่ายที่จำกัด

- ผู้เขียนบทต้องรับทราบปัญหาทางการเงินของผู้จัด เพื่อช่วยลดค่าใช้จ่ายให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะช่วยได้ในส่วนของการเขียนบท เช่น การเขียนบทให้มีการถ่ายทำในต่างจังหวัดเท่าที่จำเป็นและอยู่ในงบประมาณที่ผู้จัดคาดการณ์ไว้ว่าไม่ขาดทุน หรือการเขียนบทให้มีเหตุการณ์ในสถานที่บางสถานที่ที่ผู้จัดขอถ่ายทำฟรีไว้ให้ได้มากที่สุด เป็นต้น

“ไม่มีเงินจะไปอยู่ต่างจังหวัดมากมายนัก เพราะฉะนั้นขอให้ไปอยู่ต่างจังหวัดเท่าที่จำเป็น หรือที่นี้ใช้ได้ฟรี ใช้ได้เต็มที่เลย หรือบางทีก็บอกว่าอย่าให้มีตัวละครมากมาย

หลายตัว คำจะบอกอะไรที่เรามาช่วยเขาให้เค้าได้” (ภาสุรี สนิทวงศ์ ณ อยุธยา, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2545)

2. การตอบแทนผู้สนับสนุนรายการ

• ผู้เขียนบทต้องปรับบทจากสถานที่หนึ่งไปเป็นสถานที่หนึ่งซึ่งเป็นสถานที่ที่อุปถัมภ์รายการอยู่ โดยที่อาจจะมีการตกลงกันว่าขอใช้สวนสนุกแห่งนั้นถ่ายทำโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ ผู้จัดอาจจะให้เห็นชื่อสถานที่และมีภาพเครื่องเล่นเด่นๆ ปรากฏในละครเพื่อช่วยโปรโมทสถานที่ให้ผู้อุปถัมภ์รายการไปในตัวด้วย

“อันนี้ทางโปรดิวเซอร์ขอมา เพราะว่าเค้าขอสวนสนุกไว้ก่อน เค้าก็จะช่วยโปรโมท..เค้าต้องการ เราก็ทำให้ แต่ก็ต้องมีขอบเขต..เช่น ขอให้เปลี่ยนจากนี้เป็นฉากสวนสนุก เพราะว่ารู้จักกับเจ้าของสวนสนุก เค้าอยากโปรโมทที่ของเค้า” (ภาสุรี สนิทวงศ์ ณ อยุธยา, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2545)

ตารางที่ 5.4

สรุป ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง มัสยา

ปัจจัยเชิงพาณิชย์	ส่งผลให้
เพิ่มกำไร 1. ตลาดผู้ชม	-ปรับให้บทของนักแสดงที่เป็น 'ตัวชาย' มีบทที่เด่นมากกว่าเดิม รวมทั้งดูดีขึ้นด้วย เพื่อให้นักแสดงดึงดูดให้ผู้ชมต้องการชม -ปรับบทให้ตรงตามภาพลักษณ์ของนักแสดง เพื่อให้ผู้ชมที่ชื่นชอบบทบาทของนักแสดงได้รับชมภาพลักษณ์ที่เป็นที่ชื่นชอบ -สร้างปมความขัดแย้งให้กับเรื่องราว เพื่อให้ละครสนุกมากขึ้น -ปรับเนื้อหาและบุคลิกตัวละครให้ร่วมสมัยมากขึ้น
ลดต้นทุน 1. งบประมาณที่จำกัด 2. การแก้ไขบทเพื่อตอบแทนผู้สนับสนุนรายการ	-ผู้เขียนบทช่วยเขียนเพื่อควบคุมค่าใช้จ่ายให้อยู่ในงบประมาณที่ผู้จัดตั้งไว้ -แก้ไขตัดแปลงบทเพื่อให้มีฉากอยู่ที่สถานที่ที่ขอสปอนเซอร์ไว้ เป็นการแลกเปลี่ยนเพื่อช่วยลดค่าใช้จ่าย

๑ ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบท : รักประกาศิต ภูชิษฐ์-นริศรา

จากการสัมภาษณ์คุณวรากร เจริญดี ถึงปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่เข้ามากระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง รักประกาศิต ภูชิษฐ์-นริศรา ผู้วิจัยพบข้อมูลดังนี้

I. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยเพิ่มกำไร

1. ตลาดผู้ชม โดยหลักๆ แล้ว ผู้เขียนบทได้เพิ่มเติมให้เรื่องราวมีรสชาติ มีสีสัน และสนุกมากยิ่งขึ้น เนื่องจากเนื้อเรื่องเดิมนั้นค่อนข้างเก่าและเรียบจนเกินไป อาจจะทำให้ผู้ชมเบื่อได้ ผู้เขียนบทจึงเพิ่มตัวละครตลกเข้าไป เพิ่มจากตื่นเต้นให้ผู้ชมต้องลุ้นว่าตัวเอกจะรอดหรือไม่ อย่างไร หรือการใช้บทสนทนาที่เผ็ดร้อน ทันกันของพระเอกนางเอกซึ่งเป็น 'คู่กัด' กันในช่วงต้นเรื่อง เป็นต้น

“อันนี้เป็นหนังสือเมื่อตั้ง 50-60 ปีที่แล้ว มันอาจจะต้องเอามาสร้างให้มันน่าตื่นเต้น สนุกมากขึ้น เพราะถ้าสร้างตามหนังสือ 100% แล้ว มันเรียบหรือซีดไป”

“บางทีเรื่องมันก็ไม่สนุก นี่พูดกันตรงๆ หนังสือเค้าไม่สนุก เราต้องมาเติมสีเติม สัน เติมมุขที่ได้อะลือก..เติมสีสัน อย่างที่หลายๆ ที่เค้าทำกัน เช่น เติมบทแจ๊นแจ๊นของคนใช้ บทปะทะกันระหว่างพระเอกนางเอกให้มากขึ้น ได้อะลือกที่เจียบคมและทันทัน” (วรากร เจริญดี, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2545)

2. การหาสปอนเซอร์ ในปัจจุบันนี้นิยมเสนอการวางสินค้าในละครให้กับสปอนเซอร์ โดยที่จะมีการจัดวางไว้ในขณะถ่ายทำ ซึ่งผู้กำกับหรือฝ่ายขายมาขอให้ผู้กำกับวางสินค้าแทรกลงไปในฉากตามที่ตกลงไว้กับเจ้าของสินค้าหรือเอเจนซี่ โดยให้ดูเป็นแค่อุปกรณ์ประกอบฉากที่ไม่แฝงโฆษณาจนน่าเกลียดเกินไปนัก เช่น ในครัวจะมีซองบะหมี่ ไวไว และน้ำผลไม้ มาลี กระจ่างวางอยู่เต็มไปหมด หรือ ให้ตัวละครดื่ม คอลอสเตอร์เบียร์ หรือ เบปซี่ เป็นต้น

“..มันมีสินค้าที่อุปถัมภ์รายการอยู่ ถ้าจะกินเบียร์ก็เบียร์ยี่ห้อนี้ ถ้าเป็นน้ำอัดลมก็เป็นยี่ห้อนี้วางลงไป” (วรากร เจริญดี, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2545)

II. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยลดต้นทุน

1. งบประมาณค่าใช้จ่ายที่จำกัด

• ผู้เขียนบทต้องคำนึงถึงบทที่จะเขียนด้วยว่าเมื่อนำไปผลิตเป็นละครแล้วนั้น ฉากหรือจำนวนตัวละครที่เขียนไว้นั้นไม่ได้กลายเป็นภาระค่าใช้จ่ายที่ทำให้ผู้ผลิตต้องขาดทุน เช่น การเขียนฉาก crowd scene ที่ต้องใช้นักแสดงในฉากเป็นจำนวนมากๆ ก็พยายามเขียนรวมไว้ให้อยู่ใน 1 ตอน เพื่อลดค่าใช้จ่ายเรื่องค่าตัวนักแสดงหลักๆ ซึ่งจ่ายตามจำนวนตอนที่มิบบทเล่น หรือการเขียนบทที่ต้องใช้สถานที่ถ่ายทำที่ต้องเสียค่าเช่าต่อวันแพง ก็เขียนบทให้มีฉากในสถานที่นั้นในปริมาณฉากที่สามารถใช้สถานที่นั้นถ่ายทำได้พอดี 1 วัน เป็นต้น

“ต้องพยายามให้อยู่ในงบประมาณของผู้จัดที่ทำแล้วไม่ขาดทุน..อย่างการเดินทาง เราอาจจะไปสนามบินชัก 4 ฉาก ไปเช่าถ่ายกำลังดี ไม่เกิน 1 วัน วันละ 50,000 นะ ค่าเช่านะ ถ้าไปแล้วต้องไปให้คุ้ม ไม่ใช่ว่าทั้งเรื่องไปแค่ฉากเดียว แล้วไปเช่า 50,000 อาจจะต้องพยายามหมุนใช้ซัก 3-4 ฉากให้พอคุ้ม แต่ไม่ใช่ไป 8 ฉาก 8 ฉากเกิน 1 วัน เราช่วยอีก เป็น 100,000”

“เราก็ต้องรู้ว่าตอนหนึ่งควรมีนักแสดงเข้าฉากก็ตัวถึงจะกำลังดีไม่ใช่ตอนหนึ่ง ยัดไป 50 ตัวก็แย..(ผู้วิจัยถาม : หากมีฉากพวกงานเลี้ยงหรือฉากที่ต้องใช้คนจำนวนมากๆ ค่อนข้างเยอะ จะทำอย่างไร) มีได้ แต่อย่าบ่อยนัก เราพยายามดึง อย่างวันเกิดกับวันแต่งงาน ถ้าเกิดจัดงานแต่งงานไว้ที่หัวตอน งานแต่งงานไว้ท้ายตอนได้จะดี ไม่ใช่ให้ข้ามอยู่คนละตอน” (วรการ เจริญดี, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2545)

ตารางที่ 5.5 ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อกระบวนการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง รักประกาศิต ภูษิษฐ์-นริศรา

ปัจจัยเชิงพาณิชย์	ส่งผลให้
เพิ่มกำไร	
1. ตลาดผู้ชม	-สร้างสีสันให้กับบทละคร เช่น เพิ่มฉากที่เป็นเรื่องราวระหว่างพระเอกนางเอก เป็นต้น
2. การหาสปอนเซอร์	-เป็นการแลกเปลี่ยนความช่วยเหลือด้วยการแทรกสินค้าโฆษณาแฝงให้สปอนเซอร์
ลดต้นทุน	
1. งบประมาณที่จำกัด	-ต้องคำนึงถึงเรื่องจำนวนตัวละครในแต่ละฉากและจำนวนฉากใหญ่ๆ เพื่อลดค่าใช้จ่ายในส่วนค่าตัวนักแสดง -ต้องคำนวณสัดส่วนของจำนวนฉากกับค่าเช่าสถานที่ให้พอดี เพื่อให้คุ้มกับค่าเช่าสถานที่

๑ ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบท : เจ้าสัวน้อย

จากการสัมภาษณ์คุณกาญจนา วงศ์พัทพันธ์ ถึงปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่เข้ามากระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง เจ้าสัวน้อย ผู้วิจัยพบข้อมูลดังนี้

I. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยเพิ่มกำไร

1. ตลาดผู้ชม

• ผู้เขียนบทเพิ่มบท 'ก๊ากกิก' ระหว่างพระเอกนางเอกให้มีเหตุต้องพบเจอ คอยตามตอแย วอแว วุ่นวายอยู่เสมอ รวมทั้งเพิ่มตัวละครสีสัน และเพิ่มสีสันให้ตัวละครบางตัวที่เรียบเกินไปให้ได้มีบทบาทเดินเรื่องมากขึ้น เช่น ตัวละครเม้าท์ซีที่เพิ่มขึ้นมาเพื่อให้นางเอกต้องวุ่นวายกับการหาทางปกปิดความจริงที่พระเอกตามซุดคู้จากคนรอบๆ ตัวที่สนิทกับนางเอก และเป็นตัวละครตลกซึ่งสามารถสร้างสีสันและความสนุกสนานได้เป็นอย่างมาก หรือเพิ่มบทให้กิมลิ่งเป็นตัวร้ายที่คอยบั่นทอนความสงบสุขของพ่อแม่นางเอก หรือการเพิ่มบทการตบตีแย่งชิงพระเอกระหว่างผู้หญิงอีก 2 คนคือ มาลาตีและชฎาทิพย์ ให้มากขึ้น เป็นต้น

“พระเอกนางเอกไม่ค่อยได้เจอกันก็แย่ นางเอกกับพระเอกต้องให้เกิดเหตุกันอยู่เรื่อย จะเลวก็ได้ จะอะไรก็ได้ แต่คือมี..พระเอกกับนางเอกต้องคอยเจอกันที่นู่นที่นี้ พระเอกต้องคอยสงสัยอยู่เรื่อย ค่ำให้เจอแต่ชื่อเสื้อชั้นใน ชื่อกางเกงใน ชื่อผ้าอนามัย แล้วก็แก้ตัวไปเรื่อย”

“อันนี้คงเป็นการตลาด คงไปเกี่ยวกับเรื่องการขาย คงต้องแทรกอะไรพวกนี้ลงไป เช่น แย่งผู้ชายกัน สังเกตดู เวลาที่แย่งผู้ชายกัน ทะเลาะเบาะแว้งกัน คุณจะนั่งดู สนุกดี..แต่พอมาถึงอีกคู่ที่เรียบง่าย คนจะเริ่มง่วง..เพราะฉะนั้น ทางที่ดีคือพยายามให้มีสีสันไปเรื่อยๆ ใครไม่มีก็ใส่ให้มีชะหน่อย..ไม่จั้นกิมลิ่งก็อยู่ส่วนกิมลิ่ง” (กาญจนา วงศ์พัทพันธ์, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2545)

• ผู้เขียนบทเพิ่มบทให้นักแสดงสมทบท่านหนึ่งได้มีบทบาทดำเนินเรื่องมากขึ้นกว่าในบทประพันธ์ เนื่องจากเป็นนักแสดงที่ขายได้ ผู้ชมชื่นชอบบทบาทการแสดง ดังนั้นการจ้างมาเพื่อให้มารับบทที่เรียบง่าย คงไม่จำเป็นต้องให้นักแสดงมากความสามารถขนาดนี้ ผู้เขียนบทจึงต้องเพิ่มบทที่มีความสำคัญต่อเนื้อเรื่อง รวมทั้งใช้บุคลิกที่เป็นที่คุ้นเคยของนักแสดงมาเขียนบทเพิ่มเข้าไป

“เราเอาดาราคคนี่มาเล่น คำขายได้ เอาคำมาก็ต้องให้คุ้มค่า ไม่ใช่ทำให้เค้า มีตอน-สองตอน ถึงในเรื่องจะมีน้อย เราก็หาเหตุให้ตัวนี้มีเยอะๆ ซึ่งเค้าก็เป็นเหมือนตัวชูโรง ชนิดหนึ่ง คนก็ติดตามเค้า อย่างอัจฉราพรรณ ในเรื่องเป็นแม่นมก็ไม่ได้ทำอะไร ทีนี้ถ้าเป็น แม่นมเฉยๆ เอาใครมาเล่นก็ได้ แต่เพราะอัจฉราพรรณนี่ ไม่ใช่แล้ว แม่นมก็ต้องทำอะไรเป็น พิเศษขึ้นมา” (กาญจนา วงศ์พัทพันธ์, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2545)

2. การยึดเรื่องให้พอดีกับจำนวนตอนออกอากาศที่ค่อนข้างยาวเกินไปสำหรับเนื้อหาที่ บทประพันธ์มี ทำให้ผู้เขียนบทต้องต่อเติมในส่วนของเนื้อเรื่องและตัวละคร เช่น การเที่ยวต่างจังหวัด ของ 4 ครอบครัวและเกิดเรื่องราวในช่วงเวลานั้นต่อมาอีกมากมาย หรือการให้พระเอกนางเอกมาเจอกันที่เมืองนอก และมีเหตุให้ต้องพบ ต้องเจอ ต้องต่อปากต่อคำกัน 2-3 ครั้งจนมาเจอกันอีกที่เมืองไทย เป็นต้น

ทั้งนี้จำนวนตอนออกอากาศก็เป็นตัวบ่งชี้ถึงจำนวนรายได้ได้ในส่วนหนึ่ง นั่นคือ บริษัทผลิตละครโทรทัศน์ของช่อง3 และช่อง7 จะรับจ้างผลิตละครโดยที่สถานีจะพิจารณาความเหมาะสมของแนวเรื่อง งบประมาณ ความยาวของเรื่อง ฯลฯ ตามที่บริษัทเสนอมา เพื่อใช้คำนวณรายได้ที่สถานี จะได้รับกลับมาจากการขายเวลาโฆษณาซึ่งเป็นรายได้ที่สูงมากสำหรับช่วงเวลา primetime ละครหลังข่าว หากละครที่เสนอไปผ่านการพิจารณา นั่นก็หมายถึงว่า บริษัทจะได้เงินทุนในการผลิตมาก่อนหนึ่งเพื่อมาใช้ในการผลิตโดยที่ผู้จัดมีหน้าที่บริหารเงินก้อนนี้ไม่ให้ขาดทุน ดังนั้น จำนวนตอนออกอากาศยิ่งมาก สัดส่วนของรายได้ก็จะมากตามไปด้วยนั่นเอง

“มันน้อย คำเรียกว่าต่อเติมมากกว่า ไม่ได้เปลี่ยน เนื้อหาเค้ายังงี้ก็ต้องเป็น อย่างนั้น แต่ว่าเป็นการเพิ่ม เพราะยังงี้ก็ไม่พอ หนังสือแค่นี้ เราทำ 30 ชั่วโมง ยังงี้ก็ไม่พอ.. พระเอกนางเอกเจอกันเมืองนอก ช่วยทำให้มันเยอะขึ้น ไม่งั้นมันก็น้อย ให้มีเรื่องกันที่ เมืองนอกซักนิดซักหน่อย” (กาญจนา วงศ์พัทพันธ์, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2545)

ตารางที่ 5.6 ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง
เจ้าสัวน้อย

ปัจจัยเชิงพาณิชย์	ส่งผลให้
เพิ่มกำไร	
1. ตลาดผู้ชม	-เพิ่มบทละครให้มีสีสัน เช่น บท 'ก๊วกก๊วก' บทพระเอกนางเอก หรือเพิ่มบทกริ๊ดกร๊าด ตบตีของนางร้าย เป็นต้น เพื่อสนองตอบผู้ชมที่ชอบให้นางเอกลงเอยกับพระเอก และนางร้ายที่ร้ายได้สะใจ -เพิ่มบทให้นักแสดงรอง แต่ยิงขายได้ ให้ได้มีบทในการดำเนินเรื่องมากขึ้น และเป็นบทเด่นของนักแสดงและผู้ชมก็ติดกับภาพลักษณ์นั้นๆ
2. การยึดเรื่องตามจำนวนตอนที่ถูกกำหนดมา	-ต้องขยาย-ต่อเติมเนื้อเรื่องเพื่อให้ละครมีความยาวพอสำหรับออกอากาศ 16 ตอน เนื่องจากเนื้อเรื่องในบทประพันธ์น้อยเกินไป

๑ ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบท : ฝนตกชุกไหมไหล คนอะไรมาพบกัน

จากการสัมภาษณ์คุณวิไลลักษณ์ พูลประเสริฐ ถึงปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่เข้ามากระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง ฝนตกชุกไหมไหล คนอะไรมาพบกัน ผู้วิจัยพบข้อมูลดังนี้

I. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยเพิ่มกำไร

1. ตลาดผู้ชม

• ผู้เขียนบทต้องเขียนบทที่ทางสถานีคาดว่าอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถขายได้เท่านั้น หมายความว่า ผู้เขียนบทไม่มีอิสระพอที่จะเขียนงานที่เกิดจากความคิด เกิดจากความต้องการที่แท้จริง ต้องคำนึงถึงตลาดผู้ชมส่วนใหญ่ว่าจะตอบรับหรือไม่ มิเช่นนั้นทางสถานีก็จะไม่อนุมัติและให้เงินมาผลิต บางครั้งอาจจะเพียงแคลดระดับเนื้อหาลงมา แต่บางครั้งก็ต้องนำเสนอเรื่องอื่นแทน

“บางเรื่องเค้าบอกเรื่องนี้ซีเรียส ไม่ซื้อแล้วกัน ขอเรื่องให้มันเบากว่านี้ได้ไหม..

บางเรื่องเค้าคิดว่าซีเรียสไป คนอาจจะไม่ชอบดู เค้าอาจจะคิดดูแล้วว่าหนัก เกินไปสำหรับที่คนจะดู relax หลังข่าว” (วิไลลักษณ์ พูลประเสริฐ, สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2545)

II. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยลดต้นทุน

1. งบประมาณที่จำกัด ในที่นี้คือ ปัญหาเรื่องค่าเช่าสถานที่สำหรับถ่ายทำที่แพงมาก เนื่องจากการถ่ายทำละครจำเป็นต้องใช้เวลาในการติดตั้งเอฟเฟกต์ ในการซ่อมคิวบูเพื่อความปลอดภัย ซึ่งจะเสียเวลามาก ทำให้ต้องเช่าสถานที่ถ่ายทำเป็นเวลาหลายวัน แต่เมื่อค่าเช่าสถานที่ไม่อำนวย ผู้เขียนบทจึงต้องเปลี่ยนโลเคชั่นใหม่ บทที่เขียนไว้ก็ต้องมีการปรับตามสถานที่ที่ต้องใช้ถ่ายทำ

“ต้องเขียนสคริปต์ขึ้นมาใหม่ มาแก้สคริปต์ ที่ต้องแก้เพราะว่าในโบกัรรถไฟ ค่าใช้จ่ายจะสูงมาก รถไฟเราเช่าวันนึงตกหลายหมื่นบาท แล้วพอมันเป็นแอ๊กชั่น มันคงหลายแสนเหมือนกัน เพราะว่าวันนึง แอ๊กชั่นจะถ่ายได้น้อย ก็เลยคิดกันว่า งบประมาณที่เรามี ไม่พอที่จะไปลงในฉากนี้..คือเราถ่ายคงไม่ใช่วันเดียวเสร็จ อย่างน้อยคง 5 วัน ในความเป็นแอ๊กชั่น มันถ่ายละเอียดมาก และถ่ายลำบาก..แต่พอดีตรงนั้น มันไม่ได้มีความหมายกับเรื่องมากจนเราต้องเอาเงินไปลง” (วิไลลักษณ์ พูลประเสริฐ, สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2545)

2. การนำสินค้าที่ได้รับความนิยมเพื่อมาช่วยประกอบในฉาก เพื่อตอบแทนผู้สนับสนุนรายการ ซึ่งช่วยลดค่าใช้จ่ายบางส่วนลงไปได้บ้าง เช่น ฉากซื้อน้ำก็เลือกเป๊ปซี่หรือสินค้าในเครือ หรือสินค้าเครือสิงห์ ทั้งเบียร์และน้ำดื่ม เป็นต้น

“สปอนเซอร์ไม่ได้กำหนดว่าคุณต้องใส่ไป เราขอแค่เป็นเครื่องดื่มเลี้ยงกองถ่าย แต่มันเป็นมารยาทที่เราควรรู้” (วิไลลักษณ์ พูลประเสริฐ, สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2545)

ตารางที่ 5.7 ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อกรเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง *ฝนตกชุกไหม้ ไหล คนอะไรมาพบกัน*

ปัจจัยเชิงพาณิชย์	ส่งผลให้
เพิ่มกำไร	
1. ตลาดผู้ชม	-สร้างพล็อตเรื่องให้อยู่ในระดับที่สามารถตอบสนองตลาดได้และสนองความชอบของบริษัทได้ด้วย
ด้านค่าใช้จ่าย	
1. งบประมาณที่จำกัด	-ต้องปรับเปลี่ยนแก้ไขบทบางส่วน เพื่อลดค่าใช้จ่ายที่เกินความจำเป็น
2. การนำสินค้ามาวางเพื่อตอบแทนผู้สนับสนุนรายการ	-ตอบแทนสปอนเซอร์ในลักษณะของการวางสินค้าเป็นอุปกรณ์ประกอบฉากตามมารยาทอันควร

๐ ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการเขียนบท : สาวใช้หัวใจซิกาโก้

จากการสัมภาษณ์คุณณัฐยา ศิรกรวิไล ถึงปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่เข้ามามีผลกระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง สาวใช้หัวใจซิกาโก้ ผู้วิจัยพบข้อมูลดังนี้

I. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยเพิ่มกำไร

1. ตลาดผู้ชม

• ผู้เขียนบทดึงเอาจุดเด่น จุดด้อยของนักแสดงที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับมาสร้างเป็นจุดขายของพล็อตเรื่อง เป็นต้นว่า นักแสดงเป็นคนไทยที่โตที่เมืองนอก หัวสมัยใหม่ และพูดไม่ชัด มาใช้เป็นคาแรคเตอร์ของตัวละครและใช้ความเข้าใจภาษาไทยที่ 'ไม่แข็งแรง' ให้ผู้ชมที่ชื่นชอบนักแสดงได้ชมนักแสดงที่ตนชื่นชอบด้วยคาแรคเตอร์ที่ใกล้เคียงตัวจริงของนักแสดง แต่อาจมีการฉีก 'ลูก' ออกไปบ้าง ด้วยการให้นักแสดงซึ่งเป็นซูเปอร์โมเดลต้องมาแสดงเป็นติไซเนอร์ที่ต้องปลอมตัวเป็นสาวใช้

“ลูกเกิดเนีย คนจะติตภาพว่าเป็นซูเปอร์โมเดล ลองเอาลูกเกิดมาทำที่ตรงข้ามกันเลยชีว่าจะเป็นอะไร ก็คือให้ลูกเกิดเป็นคนใช้..เราใช้สตาร์พาวเวอร์ คือเมื่อรู้แคสท์แล้ว ก็ใช้ความเป็นสตาร์ของเค้าออกมาใช้ให้ได้มากที่สุด” (ณัฐยา ศิรกรวิไล, สัมภาษณ์, 27 มิถุนายน 2545)

• ผู้เขียนบทใช้เรื่องราวใกล้ตัวผู้ชมเป้าหมาย (ซึ่งเชื่อว่าเป็นกลุ่มผู้หญิงเป็นส่วนใหญ่) มาสร้างเป็นโครงเรื่อง จึงน่าจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการทำงานบ้าน เรื่องความรัก เป็นต้น

“เป็นเหมือนการตลาดด้วย..คนที่ดูละครเป็นใคร ก็คือ แม่บ้านและคนทำงานบ้าน..ผู้หญิงซะส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นเรื่องอะไรที่ใกล้ๆ ตัวเค้า คือ หนึ่ง ความรัก สอง คือเรื่องภายในบ้าน แล้วถ้าเกิดว่า นางเอกจะต้องมาเป็นคนทำงานบ้าน เป็นคนรับใช้เพื่อพรูฟรักแท้ของตัวเอง อันนี้ก็ประเด็นที่น่าจะโดนใจคนดูได้” (ณัฐยา ศิรกรวิไล, สัมภาษณ์, 27 มิถุนายน 2545)

• ผู้เขียนบทต้องสร้างตัวละครให้มีสีสัน คือสามารถดึงดูดผู้ชมไว้ได้ แม้จะเป็นฉากที่ตัวรองมีบทบาทในการดำเนินเรื่องอยู่ เพื่อให้ผู้ชมต้องการติดตามชมต่อไป แม้ว่าตัวละครเอกจะไม่ค่อยมีบทบาทในฉากนั้นๆ ก็ตามที

“เราจะมีตัวละครที่ค่อนข้างแปลกและ realistic ตัวละครแต่ละตัวค่อนข้างจะมีเสน่ห์ของตัวเอง ตัวประกอบจะไม่ใช่แค่ตัวประกอบ..ต้องซุกเข้าไปในแต่ละคนค่อนข้างลึก..ไม่ใช่แค่พระเอกนางเอกโดดเด่นขึ้นมา แต่ว่าตัวแวดล้อมอื่นๆ น่ารักด้วย” (ณัฐยา ศิริกรวิไล, สัมภาษณ์, 27 มิถุนายน 2545)

2. การหาสปอนเซอร์ คือการเสนอการวางสินค้าในละคร โดยต้องจัดวางสินค้าตามข้อตกลงที่ทำไว้กับเอเจนซีหรือเจ้าของสินค้า โดยที่ผู้กำกับจะเป็นผู้พิจารณาแทรกสินค้าใส่ลงไป ซึ่งในเรื่องนี้ ผู้กำกับคงให้ความร่วมมือในส่วนนี้อย่างเต็มที่ เพราะนอกเหนือไปจากการจัดวางเป็นอุปกรณ์ประกอบฉากแล้ว ในละครเรื่องนี้ยังมีฉากที่ทำให้ตัวละครแสดงกิริยาอาการที่ช่วยโฆษณาสินค้าอยู่หลายครั้งที่เดียว เช่น คุณนายหยกนั่งดูทีวีอยู่กับสามีและลูก ก็หยิบบิสกิตและทუნาสเปรดรี่ห่อที่ซื้อมาทาน ทำหน้าตาว่าอร่อยมากๆ แล้วจึงหันไปเรียกลูกมาทานด้วยกัน หรือ ฉากที่ลินจี่เอาใจกำนันเสื่อ พอสามีด้วยการทำยาฆ่าเส้นแบนรสผัดซีเม่าให้ทาน โดยพยายามพูดอ่อนให้กำนันเสื่อลองชิม เพราะอร่อยจนต้องติดใจแน่ๆ หรือ ให้ตัวละครกินไอรีโอ ตีมเค้ก ตีมนมไทย-เดนมาร์ก อมแฮ็คส์ ตีมเหล้าแสงโสม ตีมเปียร์ซ้าง เปียร์คาร์ลสเบิร์ก ใช้ยาสีฟันออร์ลเมด ซักผ้าด้วยเปา ใช้ lap-top ของ Fujitsu เป็นต้น

“ผู้กำกับเค้าจะไปแก้ไขเอาหน้ากอง อย่างเช่น เขียนว่านางเอกเดินมาหาพระเอก แต่ระหว่างนั้น นางเอกอาจจะแวะซื้อยาสีฟันก็ได้ ‘ไม่เป็นไร’” (ณัฐยา ศิริกรวิไล, สัมภาษณ์, 27 มิถุนายน, 2545)

ตารางที่ 5.8 ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อการศึกษาบทละครโทรทัศน์เรื่อง *สาวใช้หัวใจซิกาโก้*

ปัจจัยเชิงพาณิชย์	ส่งผลให้
เพิ่มกำไร	
1. ตลาดผู้ชม	-ใช้จุดเด่น จุดด้อยของนักแสดงมาสร้างเป็นจุดขาย -สร้างพล็อตหรือโครงเรื่องโดยใช้เรื่องราวที่ใกล้ๆ ตัวกลุ่มผู้ชมเป้าหมาย เพื่อเอาใจให้ผู้ชมต้องการชมเรื่องที่รู้สึกหรือสัมผัสได้และใกล้เคียงความเป็นจริงในชีวิตมากๆ -สร้างตัวละครให้มีเสน่ห์ มีสีสัน และสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมได้ตลอดเวลา
2. การหาสปอนเซอร์	-ผู้กำกับต้องพิจารณาว่าจะแทรกสินค้าใดลงไป ในฉาก และอาจจะสร้างบทพูดเพิ่มเติมเพื่อช่วยโฆษณาสินค้าบ้าง

๐ ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อกรเขียนบท : อังกอร์

จากการสัมภาษณ์คุณวีระธรรม วิชัยรักษากุล ถึงปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่เข้ามากระทบต่อการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง *อังกอร์* ผู้วิจัยพบข้อมูลดังนี้

I. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยเพิ่มกำไร

1. ตลาดผู้ชม

• ผู้เขียนบทใช้เรื่องราวเกี่ยวกับความรักเสริมเข้าไปในพล็อตเรื่องเกี่ยวกับไสยศาสตร์ เพื่อให้ผู้ชมสนใจ เพราะเป็นธรรมดาที่ผู้ชมต้องการชมละครที่มีพระเอกนางเอกมากกว่าเรื่องที่มีแต่การผจญภัยหรือเรื่องลึกลับแต่เพียงอย่างเดียว

“มนุษย์เราเกี่ยวพันกับความรัก ความเห็นอกเห็นใจ..พีที่ปรับเปลี่ยนจากเรื่องไสยศาสตร์ กลายเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรัก การผจญภัย” (วีระธรรม วิชัยรักษากุล, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2545)

• ผู้เขียนบทช่วยเขียนเพื่อให้นักแสดงดูดี มีเสน่ห์ และเป็นที่รัก เป็นที่ชื่นชอบของกลุ่มผู้ชมตามภาพลักษณ์ของตัวนักแสดงเอง

“อังกอร์ให้พีทเป็นพระเอก..เวลาเราเขียน เราจะได้นึกถึงพีทไปด้วยว่า คำทำอะไรที่จะเหมาะ ผู้กองกาญจน์จะได้พิตคาแรคเตอร์พีทด้วย..พีที่เขียนให้สมกับเค้า พีทแสดงบู๊อยู่แล้ว เราก็เขียนไปในแนวที่เค้าถนัด ในแง่ของการเขียน ถ้านักเขียนได้รู้ชื่อนักแสดงที่ดีจะได้นึกภาพออก เหมือนที่เค้าสร้างการ์ตูนแอนิเมชั่น สังเกตดู การ์ตูนจะออกมากล้ายๆ กับคนพากย์” (วีระธรรม วิชัยรักษากุล, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2545)

II. ปัจจัยเชิงพาณิชย์ในส่วนที่ช่วยลดต้นทุน

1. งบประมาณที่จำกัด

• ผู้เขียนบทต้องตัดเนื้อเรื่องออกไปหลายส่วน เพื่อให้เรื่องราวน้อยลง และสามารถใช้เวลาถ่ายทำและเสียค่าใช้จ่ายน้อยลง

“เวลาไม่ทัน ผู้กำกับรีบร้อน อาจจะมีปัญหาทางด้านงบจึงตัดไป และมีบางส่วนที่เราต้องมาแก้ไข คือเวลาที่เค้ามาบอกว่าจะต้องตัดออกไป เราก็ต้องมาประสานเรื่องใหม่..เพราะหลังจากที่เขียนไปแล้ว มันจะโยงโยงกัน..พอแก้ตรงนี้ก็ยาวเลย” (วีระธรรม วิทยรัชกาลกุล, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2545)

ตารางที่ 5.9 ปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อกระบวนการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง *อังกอร์*

ปัจจัยเชิงพาณิชย์	ส่งผลให้
เพิ่มกำไร 1. ตลาดผู้ชม	-เพิ่มเรื่องราวเกี่ยวกับความรักเข้าไป เพื่อให้เรื่องราวน่ารัก น่าสนใจมากขึ้น -เขียนบทเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่เหมาะสมให้กับนักแสดง เพื่อให้ผู้ชมต้องการติดตามชมนักแสดงคนโปรด
ลดต้นทุน 1. งบประมาณ	-ตัดเนื้อเรื่องออกไปหลายส่วน เพื่อให้เรื่องสั้นลงและใช้เวลา ใช้ค่าใช้จ่ายน้อยลงไปด้วย

ทั้งหมดก็คือปัจจัยเชิงพาณิชย์ที่เข้ามากระทบกับบทละครโทรทัศน์แต่ละเรื่อง และเป็นที่น่าสังเกตว่า ละครโทรทัศน์แต่ละเรื่องยังมีรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

1. *การเขียนบทให้ตัวละครเอกดูดี น่ารัก มีเสน่ห์หรือดูน่าสงสาร* เพื่อให้ทำให้ผู้ชมรู้สึกรักและผูกพันกับภาพอันดีงามของตัวละครเหล่านั้น อาทิเช่น บทของ *สัวม* ในเรื่อง *เขาวานให้หนูเป็นสายลับ* ที่ผู้เขียนบทตัดบทการเป็นคนทรงของนางเอกออกไป เพื่อไม่ให้นางเอกเป็นคนไม่ดี หลอกหลวง หรือ บทของ *ชาญชล* ในเรื่อง *มณีหยาดฟ้า* ที่ผู้เขียนบทพยายามหาเหตุหรือเรื่องราวที่ทำให้พระเอกดูเท่ ดูดี กล้าหาญ หรือ บทของ *หลิว* ในเรื่อง *หงส์เหนือมังกร* ที่ผู้เขียนบทได้เปลี่ยนให้นางเอกดูอ่อนไหว อ่อนแอและต้องการความรักซึ่งต่างจากบทประพันธ์ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้ชมสงสารและเจ็บปวดร่วมไปกับตัวละครที่ไม่สมหวังในความรัก หรือ บทของ *มัสยา* ในเรื่อง *มัสยา* ที่ผู้เขียนบทได้ลดความเป็นนางเอกในนวนิยายที่ดีเลิศ เก่งไปเสียทุกด้าน ให้เป็นนางเอกที่ดูโง่ๆ น่ารักๆมากขึ้น และบทของ *ลักษณะ* ที่ถูกเปลี่ยนให้มีภาพของชายชาติทหารผู้อุทิศตัวเพื่อปกป้องความมั่นคงของชาติและมั่นคงต่อความรักมากขึ้น หรือ บทของ *จิจ* ในเรื่อง *สาวใช้หัวใจคาใจ* ซึ่งผู้เขียนบทได้ใช้บุคลิกภาพส่วนตัวของนักแสดงมาเสริมให้เรื่องราวน่ารักและสมจริงสมจัง หรือ บทของ *ผู้กองกาญจน์* ในเรื่อง *อังกอร์* ที่ผู้เขียนบทใช้ความเป็นนักแสดงบู๊ของนักแสดงนำมาเสริมให้บทของตัวละครเข้ากับตัวนักแสดง เพื่อให้ผู้ชมเชื่อและติดตามบทบาทของนักแสดงคนโปรด

2. เพิ่มตัวละครสีสัน หรือเพิ่มบทที่สร้างสีสันให้กับเรื่อง อาทิเช่น การเพิ่มบทของ บุญพา ในเรื่องรักประกาศิต ภูษิษฐ์-นริศรา ให้ดูเป็นคนรับใช้ที่จู้จี้จ้านกับเรื่องเจ้านาย ทะลึ่งตึงตัง และขี้หีล หรือการเพิ่มบทน้อย คนทรงปลอมๆ ในเรื่อง เขาวานให้หนูเป็นสายลับ ให้เป็นคนทรงที่ชอบหลอกลวง ชาวบ้านไปวันๆ และช่างนินทาว่าร้าย หรือการเพิ่มตัวละครเม้าท์ซี ในเรื่อง เจ้าสัวน้อย ให้เป็นเหมือน ผู้ช่วยนางเอก หากแต่เป็นการทำให้เรื่องยิ่งยุ่งยากมากขึ้นไปมากกว่า รวมทั้งเพิ่มบทให้กับนมคัม กิมลั้ง มาลาติและชฎาทิพย์ ให้กิมลั้งเข้าไปสร้างความแตกแยกในครอบครัวของสนิมและมรกต โดยมีนมคัมคอยขัดขวาง และให้มาลาติกับชฎาทิพย์แย่งดีกันอย่างดุเดือด หรือบทตัวละครแวดล้อมทั้งหลายในเรื่อง สาวใช้หัวใจคาใจ เช่น บทของนายทอง คนรับใช้ของโยธินซึ่งหลงรักจีจี้ทันทีตั้งแต่แรกพบ โดยที่เข้าใจว่าจีจี้เป็นคนรับใช้เหมือนๆ กับตน หรือบทของติ่ม (สาวใช้ของนิดา) ที่แอบชอบนายทอง แต่เมื่อจีจี้ทำให้ทองเปลี่ยนไป เธอจึงเกลียดจีจี้เป็นอย่างมาก และหาทางกลั่นแกล้งจีจี้ร่วมกับเจ้านายของเธอ หรือบทของแหวง ชายหนุ่มผู้ร่ำรวยเงินทอง แต่ขาดแคลนเรื่องรูปลักษณ์ ผู้ซึ่งหลงรักนิดา สาวงามประจำอำเภออย่างทุนหัวทุนเกล้า หากแต่นิดาต้องการเป็นคู่หมั้นของโยธินมากกว่า เขาจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อแย่งเธอกลับมาเป็นของตน หรือการเพิ่มบทให้ศจี พิณทิพย์ พันทิพา ในเรื่อง มัสยา ให้กลายเป็นตัวอิจฉาที่คอยกลั่นแกล้งมัสยาไปจนตลอดเรื่อง เป็นต้น

3. การเพิ่มพล็อตเรื่องความรักเข้าไป เนื่องจากเป็นประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนบทเชื่อว่าขาดไม่ได้ในละครโทรทัศน์ไทย เนื่องจากผู้ชมชอบการได้ลุ้นให้พระเอกนางเอกลงเอยกัน และที่สำคัญเป็นเรื่องราวใกล้ๆ ตัวที่เข้าใจกันได้ทุกเพศทุกวัย เช่น การเพิ่มเรื่องความรักระหว่าง หลิวและจางเหา ในเรื่อง หงส์เหนือมังกร หรือการเพิ่มประเด็นความรักเข้าไปในเรื่อง อังกอร์ ให้ผู้กองกาญจน์และอังกอร์ ได้ผจญภัยเพื่อช่วยเหลือกันและกัน หรือการสร้างเรื่องราวความรักในเรื่อง ผนตักซีหมู่ไหล คนอะไรมาพบกัน ให้กับคู่ของ ปีเตอร์-เพชรรา ติ่ม-โก้ เมือก-กุก เพื่อให้เรื่องที่ค่อนข้างเครียดเพราะเป็นเรื่องสะท้อนปัญหาสังคม ดูไม่เครียดจนเกินไป เป็นต้น

4. การเพิ่มบทให้นักแสดงซึ่งขายได้ เช่น การดัดแปลงเรื่อง มัสยา ให้ลักษณะดูเป็นคนดี มั่นคง และกล้าหาญมากขึ้นกว่าในบทประพันธ์ ได้มีบทบาทที่เด่นเสมอกับนางเอก ทั้งนี้เพื่อให้นักแสดงยอมรับแสดงละครเรื่องนี้ให้ได้ อาจจะเป็นด้วยความดั่งของพระเอกอาจช่วยดึงให้ละครซึ่งผลิตโดยผู้จัดมือใหม่ (ในช่วงเวลานั้น) และผู้ร่วมแสดงที่เป็นนักแสดงใหม่อีกหลายคนสามารถขายได้ไปด้วยก็เป็นได้ หรือการเพิ่มบทให้นมคัม ได้มีบทบาทดำเนินเรื่อง และเข้าไปเป็นสีสันให้เรื่องสนุกสนานมากขึ้น เนื่องจากนักแสดงเป็นที่ยอมรับว่ามีความสามารถทางการแสดง และมีภาพลักษณ์ที่ผู้ชมเห็นและจดจำได้เป็นอย่างดีกับบทคนรับใช้หรือคนบ้านนอกที่ดูเจ้ากี้เจ้าการ และดูตลกๆ เป็นต้น

5. ปัญหาเรื่องการควบคุมงบประมาณค่าใช้จ่ายไม่ให้สูงเกินไป ทำให้ผู้เขียนบทหลายๆ ท่านจำเป็นต้องปรับลดจินตนาการที่วาดไว้ลงไปอย่างน่าเสียดาย อย่างเช่น ในฉากการยิงต่อสู้กันบนโบกี้รถไฟ ในเรื่อง ฝนตกชุกไหม้ไหล คนอะไรมาพบกัน ที่พวกตี๋ม-เผือก-ก๊าก-โก๋ และปีเตอร์-เพชราไล่ตามขบวนรถไฟที่พุ่งคั่น และดักขึ้นที่สถานีระหว่างทาง ก่อนที่จะถึงชุมพร ทั้ง 2 กลุ่ม ต่างยิงใส่กันเพื่อแย่งกระเป๋าเงินจากนายพงค์ แต่ปรากฏว่าค่าเช่าโบกี้รถไฟสำหรับถ่ายทำนั้นแพงเกินกว่าที่ผู้จัดจะจ่ายได้ จึงต้องหาสถานที่ใหม่แทน ผู้เขียนบทจึงต้องปรับบทตามสถานที่ใหม่ หรือการเปลี่ยนสถานที่ถ่ายทำในฉากที่ผู้เขียนบทตั้งใจให้มีการยิงกันบนสถานีรถไฟฟ้า BTS แต่ค่าเช่าสถานที่แพงมากๆ จึงต้องปรับแก้ไขบทให้เรื่องราวเกิดขึ้นที่อื่นแทน หรือผู้เขียนบทต้องยึดเอากำลังทรัพย์ของผู้จัดที่ตั้งไว้เป็นเกณฑ์ในการเขียนบทเพื่อช่วยลดค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากการจัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉากหรือจัดหาสถานที่ถ่ายทำตามบทละคร เป็นต้นว่า ผู้เขียนบทไม่สะดวกที่จะถ่ายทำที่ต่างจังหวัดได้เป็นเวลานานๆ ผู้เขียนบทก็ต้องเขียนบทที่เกิดในต่างจังหวัดแค่พอประมาณ เพื่อจะได้ใช้เวลาถ่ายทำที่ต่างจังหวัดไม่นานนัก หรือบางกรณีก็จะเป็นว่าสถานที่หนึ่งสามารถใช้ได้ฟรี ผู้เขียนบทก็เขียนบทให้มีเรื่องราวเกิดขึ้นที่สถานที่นั้นได้เต็มที่ หรือการคำนึงถึงเรื่องงบประมาณให้เกิดความคุ้มค่ามากที่สุด เช่น จำนวนนักแสดงในฉากไม่ให้มากเกินไป และใช้สถานที่ถ่ายทำให้คุ้มค่าเช่า หรือการตัดเรื่องราวให้สั้นลง เพื่อให้การถ่ายทำใช้เวลาและค่าใช้จ่ายน้อยลง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย